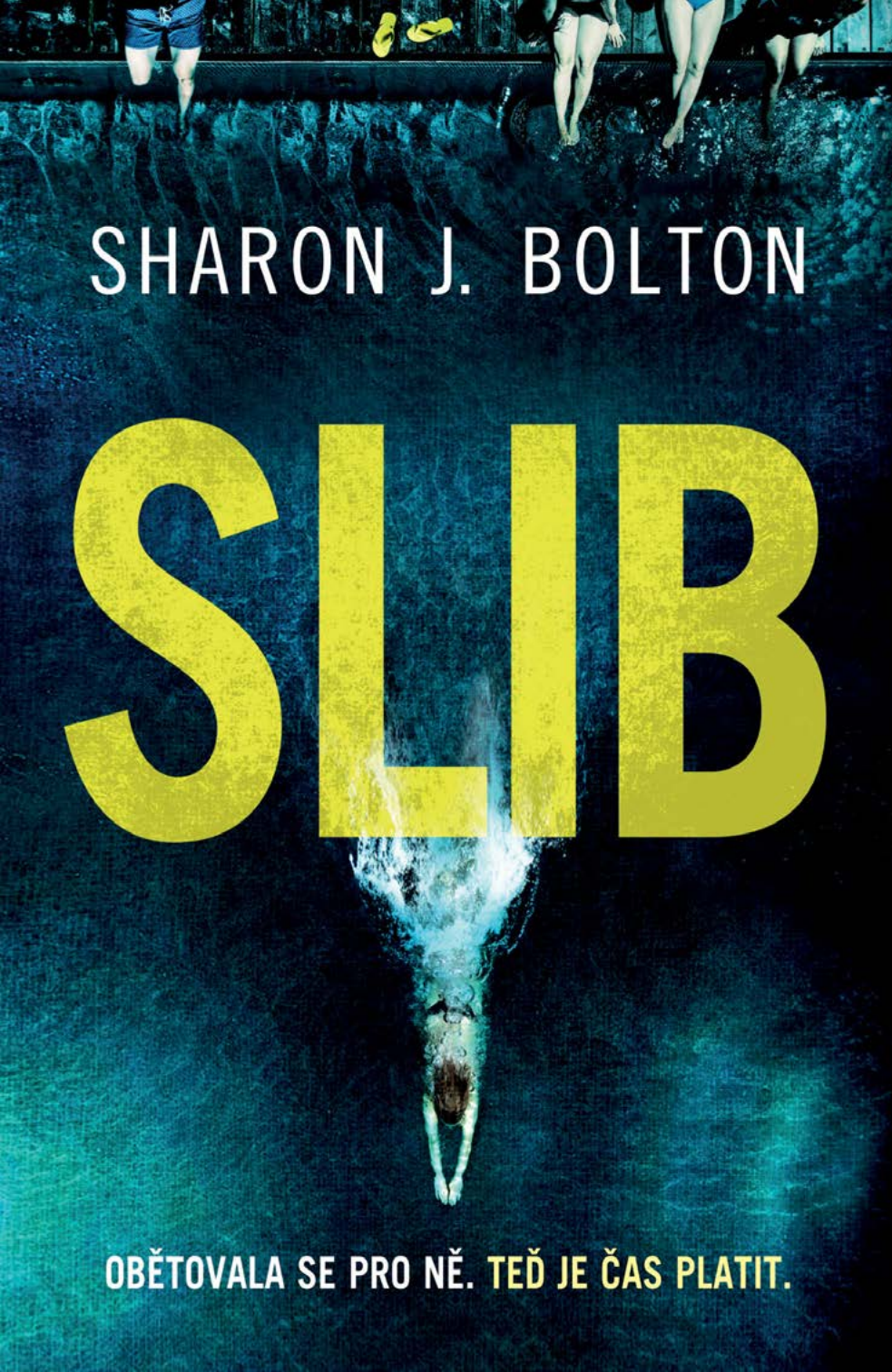

The poster has a dark, moody aesthetic. At the top, a dark ledge or pool edge is visible with the lower legs and feet of several people sitting or standing. A pair of yellow flip-flops is on the ledge. Below the ledge, a person is diving headfirst into dark, rippling water. The word 'SLAB' is superimposed in large, bold, yellow letters over the diver's head and upper body. The overall color palette is dominated by dark blues, greens, and the bright yellow of the title and flip-flops.

SHARON J. BOLTON

SLAB

OBĚTOVALA SE PRO NĚ. TEĎ JE ČAS PLATIT.

Slib

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Sharon J. Bolton

Slib – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SHARON J. BOLTON

SLIB

2022

Copyright © Sharon Bolton 2021
Translation © Alena Byrne, 2022

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Pact*
vydaného nakladatelstvím Trapeze, imprint The Orion Publishing
Group Ltd, Londýn 2021,
přeložila Alena Byrne
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022 ve společnosti Albatros
Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 40 712
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Polášková
Design obálky: Blacksheep/Orion Books
Obrázky: Getty, Alamy a Shutterstock
Grafické zpracování obálky: Rajka Polášková
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-595-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-599-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-600-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-598-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Pro studenty
Magdalen College v Oxfordu, ročník 2020:
Byl to temný rok, ale vy jste hvězdy, a o to víc zazáříte.

První část

1

Když na to léto později mysleli, vzpomínali na nahořklou chuť říční vody a sluncem rozpálenou pokožku potřísněnou pivní pěnou, vybavovali si dny, které začínaly až po poledni a končily, teprve když nebe na východě začínalo blednout.

Vzpomínali na dlouhá lenivá odpoledne strávená ve stínu kaštanů v Oxfordském univerzitním parku a na zvláštní zlatavě růžový odstín, do kterého se ve večerním slunci zbarvovaly středověké věže města. Pamatovali si, jak jednou náhodou objevili u mostu Magdalen Bridge obchůdek pro vyznavače steampunku, a jak se po zbytek měsíce převlékali za oslnivé vampýry a pak si v padajícím soumraku důležitě vykračovali dlážděnými ulicemi k pobavení – a občasnému zděšení – studentů, kteří ve městě byli na výměnném pobytu.

Vybavovali si oblaka prachu na hudebních festivalech Reading a Truck, ze kterého černaly sopele v nosech, a neustálé mumlavé nabídky dealerů: „Chceš koks? Chceš zboží?“ Odpověď vždy zněla ano a na ceny se nikdy ptát nepotřebovali.

To léto pro ně nebylo časem naděje či příslibů, bylo to léto jistoty – byli vyvolení, jim náležel svět a životy, které právě začínali, budou sluncem zalité a dlouhé.

Jak moc se jen mýlili.

—

Každý den toho léta nevyhnutelně končivali u Talithy doma, v příšerné imitaci domu ve stylu alžbětinské architektury několik kilometrů za Oxfordem. Talitin otec se tam vyskytoval jen zřídkakdy a její matka je nechávala na pokoji – většínou ani nevěděli, jestli tam vůbec je –, nicméně hospodyně (která do domu jen docházela) udržovala lednici vždy plnou, láhve v baru v domku u bazénu nikdo nepočítal a pizzerie Domino's v nedalekém městečku Thame dovážela objednávky až do půlnoci.

Většinou pobývali venku, vyspávali kocoviny v domku u bazénu nebo v kulatém altánku s plechovou stříškou u jezírka, probouzeli se za úsvitu a pak vyráželi domů, aby ujistili své rodiče o své pokračující existenci. Dny prospali doma ve svých postelích a ke čtvrté odpoledne byli připraveni opět vyrazit ven. A tak to šlo celé to dlouhé léto, jakmile měli po závěrečných zkouškách: poslední byla Danielova zkouška z latiny dne 4. června. (Dan měl za to, že dopadla dobře, ale jeden nikdy neví, že?)

Večer před oznámením výsledků se po noci strávené ve městě opět všichni sešli u Talithy. Xav seděl na kraji bazénu, chodidla ponořená do teplé vody. Amber se s žuchnutím posadila vedle něho.

„Je mi šoufl,“ zamumlala a opřela si hlavu o jeho rameno.

„Ne abys zvracela do bazénu,“ varovala ji Talitha. „Posledně máti musela nechat vyčistit filtry. A jestli se to stane ještě jednou, nechá mě to zacálovat.“

Po terase k nim šel Felix, proplétal se mezi ohromnými terakotovými květináči a sochami mytických bytostí a na roztažených prstech pravé ruky balancoval podnos s pitím. Vlasy, které mu od konce školy dorostly, stříbřitě zářily stejně jako měsíc, který v tu chvíli stál vysoko na obloze nad jeho pravým ramenem. Felix kráčel lehkou pružnou chůzí sportovce a bližší pohled na jeho o trochu mohutnější pravou paži a rameno,

svalnatá stehna a trup lehce vytočený do strany naznačoval postavu závodního veslaře. Během chůze spustil venkovní bezpečnostní osvětlení, takže to vypadalo, že on sám je zdrojem toho světla.

„Nejsem nalitá,“ povzdychla si Amber, když Felix přišel blíž. „Chci říct, že je mi blbě kvůli zítřku.“

„Dnešku,“ opravil ji z plážového lehátka Daniel. Byl z chlapců nejmenší a nejméně sportovně nadaný, takže nikdy nemíval u dívek stejný úspěch jako jeho dva kamarádi, ale jeho tvář měla dokonalé rysy. Ostatní spolu za jeho zády tajně řešili, jestli Dan není gay. Což by pochopitelně bylo naprosto v pohodě, tedy pokud by neměl zálusk na Xava nebo Felixe, protože to by byl prostě trapas.

„Škola otvírá za šest hodin“ – mrkl na hodinky – „sedmáct minut a pět vteřin. Čtyři. Tři.“

„Hele sklapni, jo!“ řekla Amber.

„Dá si někdo Manhattan?“ Felix nabídl podnos s pitím Danovi. „Dva panáky burbonu a jeden sladkýho vermutu. Kapka Agnostury dodává šmrnc.“

Felix slavil osmnáctiny jako první z nich, a protože všichni věděli o jeho zájmu o chemii, koupili mu k narozeninám soupravu na přípravu koktejlů, do jejichž míchání se Felix hned s vervou pustil.

Talitha nad nabízenými koktejly odmítavě zavrtěla hlavou. Z celé party pila nejméně. Jednou to probírali za jejími zády a řešili, jestli je za tím její smysl pro zodpovědnost – konec konců skoro vždy se scházeli u ní doma. „Blbost,“ utrousil posměšně Felix. „Kašle na to, co bysme tu mohli rozbít – jenom si ráda myslí, že má věci pod kontrolou.“

Světla na terase zhasla a zahrada se ponořila do tmy. Jenom z bazénu vycházela tlumená tyrkysová záře a pět párů očí se tam v tu chvíli otočilo a sledovalo, jak nad dlaždicemi na dně ladně klouže štíhlá postava stejně bledá jako měsíc na

obloze. Megan na sobě měla světlounce růžové plavky, takže se zdálo, že plave nahá.

„Myslím si to jenom já, nebo je poslední dobou nějaká divná?“ Felix si přidřepł na bobek u kraje bazénu a pozorně šestou a nejzvláštnější členku jejich party sledoval. Způsob, jakým se ve vodě pohybovala, měl v sobě něco nadpozemského, jako kdyby její tělo nic nepohánělo.

„To je Megan, vždycky je divná,“ řekla Amber.

„Jasně, ale teď víc než jindy.“

„Je tichá,“ řekl Daniel.

„To je *vždycky*,“ namítla Amber.

Nad hladinou se na okamžik mihly hladké oblíny hýždí a lopatek a pak se Megan vynořila a stoupla si. Po kůži jí stékala voda, tělo jí světlá v bazénu zbarvila tyrkysově. Vypadala trochu jako mořská panna, pokud tedy mořské panny nosí krátce zastřižené stříbřitě blond vlasy. Nebo snad siréna? Ano, Megan, se svou mlčenlivou neproniknutelností, byla spíš siréna než mořská panna.

„Šest hodin a patnáct minut,“ zavolal na ni Daniel.

„Neřvi,“ okřikla ho Talitha. „Jestli vzbudíme mámu, pošle nás spát.“

„Jo, Dane, sklapni.“ Amber rychle přešla ke schůdkům do bazénu. „Určitě jsem rupla z teologie.“ Podala Megan ručník a držela ho přitom dostatečně nahoře, aby její tělo zaclonila před ostatními. Je možné, že to myslela dobře a že neměla v plánu postavit se tak, aby Megan vylézající z bazénu neviděl Xav.

„Z teologie nemůže nikdo rupnout,“ prohlásil Felix.

„Amber tím chce říct, že dostane béčko,“ vysvětlil Xav.

„Tak to jo, to u teologie znamená rupnout.“

Amber mu ukázala vztyčený prostředníček.

„Měli bychom jít spát,“ Megan přešla k lehátku, na kterém si nechala šaty, a začala se oblékat. „Než se nadějeme, bude zítra.“

„To je to poslední, co bysme měli dělat.“ Amber si znovu přidřepala vedle Xava a mazlivě se mu otřela tváří o krk. „Chci to odkládat co nejdýl.“

„Vy dva byste si to mohli rozdat,“ řekl Felix. „To by mohlo tak dvě tři minuty zabít.“

Daniel se zahihňal. Snad i Megan se usmála, ale nedala to na sobě znát.

„Jestli někdo z nás dostane špatnou známku, nebudeme možná moci v sobotu odjet k Tal,“ pronesl Daniel.

„Cože?“ Xav na něj pohlédl přes Ambeřino rameno.

„Když nedostaneme dobrý známky, budeme muset nějak řešit odvolání. A to nemůžeme, když budeme na Sicílii.“

„My na Sicílii máme i telefony,“ Talitha zněla dotčeně.

„Jen říkám, že si myslím, že na to musíme být tady – chápete – vymyslet plán B.“

Felix dopil svůj koktejl a vstal. „My nejsme lidi, co potřebují plán B,“ oznámil. „Udělalí jsme to všichni. A já vím, jak můžeme zabít trochu času. Dane, jak moc jsi nametenej?“

Dan zvedl pravou ruku dlaní nahoru a lehce jí pohupoval ze stranu na stranu.

„Dokážeš řídit?“ zeptal se Felix.

„Ne.“ Megan vzhledla z lehátka.

„Jako jedinej do toho zatím nešel,“ řekl Felix. „No tak, Dane, nechceš přece vstoupit do historie jako srab.“

Megan se nevzdávala. „Řekli jsme, že s tím končíme.“

„Poslední šance,“ Felix vytáhl z prázdné skleničky třesničku a spolkl ji. „Zítra a v pátek budeme všichni s rodinami a v sobotu ráno letíme.“

„Udělám to, až se vrátíme.“ Dan se znovu uvelebil na lehátku, ale oči měl otevřené a pohled ostržitý.

Felix zavrtěl hlavou. „Nebude kdy. Já letím do Států a Tal zůstane na tom jejich mafiánském ostrůvku až do konce září.“

„Jestli před mým dědou někdy cekneš něco o ‚mafíanským ostrůvku‘, budeš ráno plavat v bazénu břichem nahoru.“

Felix k ní rychle popošel. „To by jenom dokázalo, že mám pravdu.“

Tal byla vysoká, ale Felix je převyšoval všechny. Ustoupila o krůček dozadu, aby mu viděla do očí. „A v pohřební řeči zmíníme, žeš byl vychytralej hajzlík.“

„Ale no tak, jdeme,“ Felix ji chytil za ruce a předstíral, že ji táhne k příjezdové cestě. „Poslední šance se fakt dobře pobavit.“

„Není to dobrý nápad,“ řekla Megan. „Předtím jsme byli střízlívi.“

„Já říkal, že je teď nějaká divná,“ zamumlal Felix a šlehl po Megan našťvaným pohledem.

„Já nebyla,“ řekla Amber.

„Ty nejsi nikdy,“ uzemnil ji Felix. „No tak, pojďte, zabere to nanejvýš hodku – a Dan bude oficiálně dospělej.“

„Ještě jsem si neudělal řidičák,“ namítl Dan.

„Jasně, na tom teda jako bude fakt hodně záležet. To je v pořádku, strážmistře, já vím, že jsem porušil všechna pravidla, těch několik zákonů ani nezmiňuju, ale tady, vidíte, mám řidičák. Takže všechno dobrý?“

Amber vstala. „Potřebuju na chvíli vypnout. Ty zůstaň tady, Megan. Já s tebou půjdu, Dane.“

„Buď jdeme všichni, nebo nikdo,“ řekl Felix.

Xav vstal. „Já jdu.“

Zdálo se, že si Talitha, Megan a Dan mezi sebou vyměnili rychlý pohled a Talitha pokrčila rameny v předstíraném nezájmu. Daniel se ztrápeným výrazem vstal a po něm se zvedla i Megan. Tenkrát v těch časech, když Felix a Xav rozhodli, že se něco stane, tak se to také stalo. Tak to prostě bylo.

Abyste rozuměli, to léto měli jedno společné tajemství. Při těch vzácných příležitostech, kdy o tom v následujících letech

SLIB

mluvili, se nějak nedokázali shodnout, jak to celé začalo, ani
čí to byl nápad. Ze začátku to možná nikdo z nich nemyslel
vážně, snad prostě bylo jen zábavné o tom mluvit. Super hec.
Nejparádnější kousek, jaký si kdo dokáže představit – jedno-
duchý, a přesto tak výstřední, tak šíleně nebezpečný. Nikdo
z nich nedokázal říct, kdy se z planých řečí stala skutečnost,
kdy jim došlo, že se to opravdu stane. Věděli jedině. V jed-
nom okamžiku seděli u bazénu za domem Talitinych rodičů
a v dalším se řítili stotřicítkou po dálnici M40. V protisměru.

2

Poprvé k tomu došlo ve tři hodiny ráno. Za volantem seděl Felix – pochopitelně, jak jinak – a cestou nepotkali žádná jiná auta. Zabralo to něco málo přes dvě minuty, protože Felix se řítíl jako šílenec prostředním pruhem. Po první minutě, během které nikdo z nich nepromluvil a všichni jen s vyvalenýma očima a otevřenými ústy upřeně zírali do tmy, přešla rychlostní silnice A40 v dálnici M40. Uháněli po ní dál ještě asi kilometr a půl, než Felix prudce dupnul na brzdy, otočil vůz o tři sta šedesát stupňů a vyjel dálničním sjezdem číslo sedm. Dvě minuty idiotského nesmyslného riskování a ocitli se znovu na té správné straně zákona.

Auto – kabriolet VW Golf Felixovy matky – hlasitě vítězně zaburácelo. Zalykali se smíchy, překřikovali se a navzájem objímali. Nikdo z nich dosud nepocítil takový příval energie, nepřipadal si tak naživu. Tu noc nikdo z nich nespál, pili a povídali si až do úsvitu a ještě dlouho po něm. Neexistovala droga, s jejímž účinkem se to dalo srovnávat, věděli, že dokud budou naživu, už nikdy nic takového nepocítí. Byl to jejich přijímací obřad do dospělosti, vsadili vše na jednu kartu a vyhráli. Byli poznamenaní, výjimeční.

Jenomže i ten nejvyšší rauš jednou vyprchá a bylo tedy jen otázkou času, než si to chtěl zkusit i Xav. Neměl takové štěstí

jako Felix. Když se vrátil rychlostí něco přes 130 km za hodinu do protisměru dálnice M40, Felix, který seděl vedle něj na sedadle spolujezdce, si všiml zadních světel vozu jedoucího stejným směrem po druhé straně dálnice. Vůz jel kousek před nimi, ale rychle ho doháněli.

„Zastav, otoč to!“ vyjekla Amber.

„Ne, zpomal. Třeba si budou myslet, že jedeme za nimi v zatáčce,“ řekl Daniel.

„Zhasni světla. Neuvidí nás.“ Felix se natáhl přes Xava a vypnul světla.

Noc byla temná, měsíc zakrývaly těžké mraky – řítili se do černé nekonečné prázdnoty. Amber zaječela a Xav světla znovu rozsvítil.

„Do hajzlu s tím,“ ucedil a zmáčkl plyn až na podlahu. Tachometr se vyšplhal na 135 a šplhal dál na 145 a pak 150. Xav se nakláněl nad volantem, jako kdyby auto pobízel k ještě vyšší rychlosti. Zbytek osazenstva ztuhl, seděli tiše jako pěny a jako jeden muž se otočili doleva, když dojeli druhý vůz, veliký červený sedan, jedoucí po druhé straně dálnice ve stejném směru.

Řidič jel ve voze sám a zatím si jich nevšiml, ale pak instinktivně pohlédl směrem k nim. Otočil hlavu zpátky, podíval se do zpětného zrcátka a znovu zpátky na ně, tvář zkřivenou údivem.

Felix zvedl pravou ruku a zamával mu.

„Nepředjížděj ho,“ zavolala Megan, která se nepohodlně zkroucená mačkala na zadním sedadle. „Jeď vedle něj.“

„Proč?“ Xav se pořád nakláněl nad volantem.

„Když ho předjedeš, uvidí naši značku.“

„Vpředu jsou světla,“ řekla Talitha. „Něco na nás jede.“

„Sakra,“ Xav stočil volant prudce doleva tam, kde by za normálních okolností byl krajní pruh dálnice. Světla, která se na ně řítily, byla silná, posazená daleko od sebe vysoko nad dálnicí – světla kamionu.

„Máš čas,“ řekl Felix, hlas zdrsňelý napětím. „Tamhle už je sjezd.“

Xav zabrzdil, vůz na druhé straně dálnice se dostal do vedení, přibližující se světla se zvětšovala. Vzduch procišl hluboký naléhavý zvuk klaksonu a přehlušil hukot pneumatik na asfaltu. Zdálo se, že i vzduch ve voze ho ozvěnou odrážel.

„Sjezd,“ vyštěkl Felix, když se na pozadí stromů a keřů objevila zadní strana směrovky. Xav prudce obrátil vůz. Jeli ale příliš rychle, řítili se přímo na kovová svodidla. Amber zajela. Talitha si rukama objala hlavu. V poslední vteřině Xav dokázal vůz stočit do správného směru a vyjeli z dálnice.

Uplynul měsíc a o dvou dobrodružstvích se nikdo ani slovem nezmínil. Ale pak se jednou v noci Felix s Talithou pohádali o tom, proč by ženy neměly mít dovolený vstup do armády. Felix argumentoval tím, že jim prostě schází potřebná fyzická statečnost a Talitha, aby mu dokázala opak – a Felix určitě moc dobře věděl, že to udělá –, trvala na tom, že si zopakují dálniční kousek. Znovu se všichni namačkali do auta Felixovy mámy – jediného, do kterého se vešli všichni. Felix si sedl na sedadlo spolujezdce, Megan, nejmenší z nich, se vmáčkla Danovi na klín. Teď už měli všichni svá příslušná místa a měnil se jenom řidič.

Tentokrát vše probíhalo bez velkých událostí, dokud nesjeli sedmým sjezdem z dálnice a nespatřili na krajnici silnice A329 stojící vůz dálniční policie. Talitha zpanikařila a vypnula motor.

„Jeď,“ řekl Felix. „Jestli budeš stát, přijdou sem. Jeď!“

„Co jestli nás viděli?“ Talitha strachy zbledla. „Co když nás zkontrolují?“

„Jestli nepojedeš, tak to určitě udělej.“

Talitha znovu nastartovala a vyjela od krajnice. Všechny hlavy se otočily a všichni napjatě sledovali policejní vůz, ale ten zůstal, kde byl. A tím pádem jim to prošlo už potřetí.

Amber byla úplně namol – nic víc v tom nebylo. Ale ještě předtím než trvala na tom, že je řada na ní, mezi nimi došlo k uzavření nevyslovené dohody, že dříve nebo později tu tříminutovou jízdu podnikne každý z nich. Tu noc žádná jiná auta nepotkali, což bylo pravděpodobně jediné dobře, protože Amber by ve svém stavu téměř určitě nebyla schopná včas reagovat.

K překvapení všech se za volantem jako nejchladnokrevnější ukázala Megan. V časných hodinách jednoho nedělního rána prudce najela na M40 a téměř přímo před sebou spatřila světla vozu. Dříve než měl kdokoliv jiný čas něco udělat, strhla řízení doprava na krajnici, s kvílením brzd zastavila a pak zhasla světla.

„Dolů. Všichni,“ zasyčela a sklonila hlavu nad volant.

Jakmile je světla druhého auta minula, rychle nastartovala a stotřicítkou projela krajním pruhem ke sjezdu z dálnice.

„A konec,“ řekla, když dorazili zpátky k Tal. „Právě jsme měli zatracenou kliku. Už nebudeme znovu riskovat.“

Všichni otřeseně souhlasili a od té doby na to už nikdy nepřišla řeč. Až do dnešní noci.

Teď tedy přece jen přišla řada na Daniela.

Krátce po třetí hodině ranní byla silnice druhé třídy vedoucí z Talitiny vesnice prázdná. Jeli se staženou střechou, protože Amber pořád nebylo dobře. Noční vzduch sladce voněl zimolezem, což se jim zdálo jako dobré znamení, a chlěvskou mrvou, což už tedy ne.

Daniel jel pomalu a špatně, neohrabaně přidával a ubíral plyn a vyrovnával to přehnaným točením volantu. Na úzkém klenutém mostku přes potok málem narazil do kamenného zábradlí.

„Dávej bacha.“ Felix jako obvykle seděl na sedadle spolujezdce.

„Nejsem na tohle auto zvyklý,“ stěžoval si Daniel.

„Dobře,“ řekl Felix, když se přiblížili ke křižovatce s London Road. „Všichni víme, co dělat, kdyby nás chytili. Jeli jsme zpátky k Tal domů. Daniel nezná dobře cestu a ztratil se. Všichni jsme lehce nametení a nedávali jsme pozor. „Moc nás to všechny mrzí, omlouváme se a už to nikdy neuděláme, strážmistře.““

„Nemusíš to dělat, Dane,“ řekla Megan. Nikdo nereagoval.

„Máte všichni zapnutý pásy?“ zeptal se Xav.

„Drž se pevně, Meg,“ řekla Talitha.

„Žádný váhání, přímo do prostředního pruhu,“ zavelel Felix, když Daniel na křižovatce odbočil doprava a najel na nájezd na A40. „Musíš nabrat rychlost.“

Daniel vytáhl rychlost na padesátku. Zatáčka byla ostrá, stáčela se nejprve k jihu a pak pokračovala na jihovýchod. Správná – a jediná povolená – cesta znamenala objet téměř celý kruh a najet doleva na A40 směrem na Oxford. V jihovýchodní části nájezdu se jízdní pruh rozdkvojoval – levý vedl na A40 směrem na Oxford, pravý sloužil jako sjezd z ní.

Před nimi se objevilo černobílé dopravní značení navádějící vozidla doleva a potom po pravé straně viděli opakované značení zákazu vjezdu. Bylo nad slunce jasnější, kudy se má jet. Daniel tiše zasténal.

„Hod' se do klidu.“ Felix si poposedl kousek dopředu, jako by se snažil podívat přes Daniela do pruhu, do kterého právě najížděli.

„Ach bože, tuhle část nesnáším.“ Amber přitiskla obličej ke Xavovu rameni, Talitha si poposedla a pevně zezadu objala Felixovu opěrku hlavy.

„A jeď!“ zvolal Felix v klíčovém okamžiku. Auto prudce zabočilo doprava, minulo zákazy vjezdu a najelo přímo do protisměru rychlostní silnice A40. Dva neosvětlené jízdní pruhy před nimi byly prázdné.

„Ach, díkybohu, díkybohu,“ mumlala Talitha.

„Musíš nabrat rychlost,“ upozorňoval Felix. Auto jelo jen něco málo přes padesát za hodinu. „Čtyři kilometry a hotovo. Ne víc než tři minuty, když na to pořádně šlápněš.“

Se zařatými čelistmi a bez jediného mrknutí Daniel přidal plyn a tachometr se posunul na šedesát, sedmdesát a potom devadesát kilometrů v hodině. Přerušovaná bílá čára dělicí oba jízdní pruhy se rychle míhala kolem.

„Za námi nic,“ zavolala Megan.

„No tak, dupni na to,“ Felix nervózně bubnoval prsty o palubní desku.

„Nejedeš dost rychle, Dane,“ pronesl Xav hlasem plným napětí.

Převodovka zaječela, jak Daniel nešikovně přeřadil na nejvyšší rychlost.

„Tamhle je liška. Bacha na tu lišku!“ Amber najednou popadla Daniela za rameno.

„Krucinál, Amber,“ vyštěkla Talitha.

„Jsem v poho, dobrý,“ Daniel zabočil do pruhu nejbližší střednímu dělicímu pásu.

„Dálnice před námi,“ řekl Xav.

„Tohle je naposledy,“ zasténala Talitha.

„Už tam skoro jsme,“ řekl Felix. „Až to půjde, přejeď do prostředního pruhu. Líp zatočíš.“

Snad je všechny překvapila ta zatáčka. V jednu chvíli viděli před sebou jen tmu, v dalším okamžiku se na ně řítila oslepující světla. Zničehonic se před nimi objevilo další auto.

Amber zaječela.

„Krajnice!“ zařval Felix.

Vůz se naplnil ostrým pachem brzdové kapaliny a náhlá ztráta pohybu všechny prudce hodila dopředu. Felix vytrhl Danielovi volant z ruky a prudce ho strhl doprava. Mělo to stačit.

Jenomže druhý vůz jejich pohyby přesně kopíroval, jako kdyby před ně někdo umístil ohromné zrcadlo. Byli od něj jen pár desítek centimetrů. Daniel ztuhl hrůzou a široce rozervřenýma očima upřeně hleděl před sebe.

Felix vrátil volant zpátky. Auto se začalo cukat, vypadalo to, že na ně vztekla křičí. Slyšeli kvílení brzd, ostrý ryk klaksonu. Vnitřek vozu zalilo světlo a ozářilo jejich zděšené obličeje. Na zlomek vteřiny zavládlo ticho, pak druhý vůz zmizel a oni zůstali nehybně stát v jízdním pruhu. Svět se přestal otáčet.

3

Noc naplnily naříkavé zvuky a šestici chvíli trvalo, než pochopili, že vycházejí z motoru, jehož všechny součásti protestovaly proti hrubému zacházení. O přední sklo plácla mûra přilákaná předními světly a v tíživém tichu zaslechli, jak s jemným vyčítavým žuchnutím dopadla na zem. *Co jste to provedli?* Zdálo se, že jim říká. *Co jste to provedli?*

„Do prdele.“ Felix zabořil hlavu do dlaní a mluvil skrz prsty. „Jeď pryč, Dane. Vypadni odsud. Hned.“

„Nenarazili jsme do nich,“ řekl Daniel. „To auto. Minuli jsme ho, že jo? Řekněte mi někdo, že jsme ho minuli.“

„Nabourali,“ zašeptala Megan, jako by doufala, že když to řekne dostatečně potichu, nebude to možná pravda. „Najeli do stromu, nebo do něčeho.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Dane, musíme odsud vypadnout.“ Felix popadl Daniela za rameno. „Vystup. Budu řídit.“

Daniel se nebránil, úplně ochabl a nijak nereagoval, když s ním Felix cloumal.

Xav se naklonil dopředu k sedadlu řidiče. „Dane, tady nemůžeme zůstat. Může přijet další auto.“

Talitha něžně sundala Felixovu ruku z Danielova ramene. „Dane, prosím,“ řekla. „Jestli tu zůstaneme, umřeme.“

Daniel otočil klíčkem v zapalování. Motor nenaskočil.

„Znova, ještě jednou,“ zařval Felix.

Napodruhé motor naskočil. Daniel zajel na krajnici a zastavil.

„Co to do prdele děláš?“ zařval Felix. „Musíme odsud vypadnout.“

Vůz se naplnil pachem spálené gumy. Noc byla tichá.

„Musíme se podívat, jestli jsou v pořádku,“ řekla Amber.

„Seš padlá na hlavu?“ vyštěkl na ni Felix. „Za tohle nás zavřou. Dane, dej mi klíčky.“

„Amber má pravdu,“ řekl Xav. „Musíme se kouknout.“

Dan rychle pohlédl do zpětného zrcátka a pevně sevřel oční víčka. Na opačné straně najel na dálnici vůz a rychle odjížděl pryč.

„Já jdu ven.“ Megan se vytáhla nahoru, posadila se na boční část dveří a přehodila nohy na druhou stranu.

Xav pomalu otevřel dveře na své straně, nedokázal plně zaostřit zrak a ruce a nohy ho neposlouchaly. Talitha na druhé straně udělala to samé.

„Jestli vystoupíte, přísahám, že vás tu nechám,“ varoval Felix. „Meg, nastup zpátky.“

„Já půjdu,“ nabídl se Xav. „Nenechte ho odjet beze mě.“ Stále se však nehýbal.

Dan se náhle rychle pohnul a k překvapení všech vyskočil z vozu, zůstal stát u dveří řidiče a hleděl dozadu na dálnici. Felix zpozoroval svoji šanci, vyskočil z auta a oběhl ho zepředu. Než ale stihl skočit za volant, Xav se natáhl dopředu a vyškubl klíčky ze zapalování. Potom konečně vystoupil z auta. Amber se posunula po sedačce a následovala ho. Na druhé straně vystoupila Talitha.

Všech šest zahanbeně hledělo dozadu na zkázu, kterou způsobili.

Druhý vůz – bílá Astra Vauxhall – stál třicet metrů od nich. Zadní kola měl na krajnici, předek se ztrácel v porostu

rostoucím podél dálnice. Přední světla osvěcovala husté křoví a kmen stromu.

Vydalo to, že je ten strom obviňuje, měli pocit, že kdyby zavřeli oči, slyšeli by, jak křičí bolestí. Pak ticho přerušil nářek vycházející z nabouraného vozu. Tenký vyděšený křik.

„Myslím, že to je –“ Amber se zarazila neschopná větu dokončit. Xav se pohnul směrem k vozu.

„Dej mi ty klíčky,“ naléhal Felix. „Xave, dej mi kurva ty podělaný klíčky.“

Xav ho ignoroval a popošel o další krok dopředu. I Megan se pohnula, protože ve světlech nabouraného vozu zaznamenala nějaký pohyb, něco sotva viditelného, nejasný pohyb směrem nahoru. Nářek ustal, ale vzápětí ho nahradil zvuk bušení do skla.

Xav vytáhl mobil.

„Co to sakra děláš?“ dožadovala se Talitha vysvětlení.

„Potřebujeme pomoc.“

Sevřela mu ruku s telefonem v dlaních. „Nemůžeme zavolat záchranku.“

„Dan by mohl auto obrátit,“ řekl jí Xav. „Řekneme, že jsme jeli ve správném směru a narazili na nehodu. A nevíme, co ji způsobilo.“

„Dan pil,“ řekla Amber. „Půjde do vězení.“

„To není jistý,“ Xav se od Tal odtáhl. „A kdyby, tak jenom na chvíli. S tím nemůžeme nic udělat. Tohle nám neprojde.“

„Kouř,“ zašeptala Megan. „Zpod kapoty vychází kouř. Hoří to.“

„Fajn, fajn.“ Felix se postavil před ně s dlaněmi nahoře, jako by se vzdával. „Uděláme to takhle. Ujistíme se, že jsou v pořádku, a pak se vrátíme do auta. Dojedeme k nejbližšímu telefonu a zavoláme odtamtud záchranku. Neřekneme jim, kdo volá.“

„Nemůžeme je tu nechat,“ řekla Megan.

Felix k ní natáhl ruku, a když Megan prudce ucukla, potměněly mu oči. „Nejspíš jsou v pořádku.“ Díval se z jednoho kamaráda na druhého. „Nebyla to moc velká šlupka. Nenařazili do nás. Xave, my dva to teď půjdeme obhlídnout. Jo?“

Xav kývl, oči stále upřené na vůz.

„Vypněte zapalování,“ řekla Talitha. „Musíte to vypnout, protože zapalování způsobuje jiskry.“

„Bude to dobrý. Bude to v pohodě.“ Felix položil Xavovi ruku na rameno. „Jděte zpátky do auta a počkejte na nás. Dá-ne, ty si sedni dozadu. Já nás odvezu domů.“

Daniel s děvčaty se ani nehnuli a zůstali stát na místě, zatímco Felix a Xav se vydali k vozu. Ještě neušli ani polovinu vzdálenosti, když kapotu olízl jasný plamínek.

Talitha vyjekla. O vteřinku později nádrž vozu vybuchla.

4

Noc se náhle proměnila, jako kdyby někdo naplno rozsvítil světlomety. Udeřila do nich vlna žáru a Felix s Xavem instinktivně ustoupili o krok dozadu. Po dobu, která jim připadala jako celá věčnost, se nikdo nepohnul. Pak se Felix s Xavem jako jeden muž obrátili a rozběhli se zpátky k jejich autu. Xav hodil Felixovi klíčky a Felix rychle skočil za volant.

„Co to děláte? Nemůžeme jet pryč!“ kvílela Amber.

Talitha Amber popadla a prudce ji strčila do auta. Pak skočila za ní tak rychle, že se z obou dívek na zadním sedadle na chvíli stala změt těl a údů. Když se Felix začínal rozjíždět, naskočil Daniel a nakonec i Megan. Felix ujel asi sto metrů po krajnici, pak vůz prudce otočil a vyjel z dálnice.

Křižovatka se silnicí A329 byla prázdná. Felix odbočil doleva a za pár minut už znovu jeli po venkovské silnici, která vedla k Talitě domů. Svět se zdál podivně normální, jako by se právě nic děsivého nestalo.

Když dorazili k domu, tonulo kamenné sídlo v temnotě. Konečně nějaké dobré zprávy. Zatím ještě nemusí začít lhát. Pomalu a nemotorně vystupovali z auta, jako kdyby jejich těla během poslední hodiny zestárla, jako kdyby zapomněla, jak stát, chodit či normálně mluvit. Jako malé pochroumané

stádečko instinktivně vyrazili k domku u bazénu. Megan se na poslední chvíli zdržela za ostatními, zdálo se, že ji upoutala zář vycházející z vody, ale když ji Felix vzal za ruku a odvedl dovnitř, nebránila se.

Seděli a čekali ve tmě, a je možné, že nikdo z nich by v tu chvíli nedokázal říct na co.

Nakonec promluvil Xav. „Tohle nám neprojde. Najdou nás.“

„Nemůžu uvěřit, že jsme je tam nechali.“ Amber stékaly slzy a rozmazávaly jí nalíčení. Po tváři jí bez ustání tekly malé potůčky a nezdálo se, že by kdy měly vyschnout.

„Nemohli jsme nic udělat,“ řekl Felix. „Jakmile to auto chytlo, byl konec.“

Amber se na něj upřeně podívala. „Měli jsme zavolat policii.“

Felix mluvil potichu a nezvykle něžně. „Nedorazili by včas. Vidělas, jak rychle se to stalo. Byli jsme přímo tam a stejně jsme nemohli vůbec nic udělat.“

„Teď už tam policie bude,“ řekla Talitha. „Další projíždějící auto je určité zavolalo. Už tam bude pěkný pozdvižení. Ale ani tak nebudou moct nic udělat. Když auto vybuchne, je konec.“

„Měli bysme se tam vrátit podívat,“ řekla Amber.

„Přeskočilo ti?“ vyštěkla Talitha.

„Musíme zavolat policii.“ Xav se natáhl a vzal Amber za ruku. „Dřív nebo později nás najdou. Když se nepřihlásíme sami, bude to horší.“

„Zavřou mě za vraždu.“ Dan se krčil v rohu místnosti, seděl na zemi a rukama si objímal kolena, jako by se snažil schovat. „Za volantem jsem seděl já. Nemůžete rozhodovat za mě.“

„Můžeme za to všichni,“ řekla Amber. „Všichni jsme s tím souhlasili.“

„Zákony to takhle brát nebudou,“ odporoval Daniel. „Odpovědnost nese řidič.“

„Má pravdu,“ řekla Talitha.

„Já jim to řeknu,“ pronesl Daniel. „Řeknu jim, že jste to dělali všichni. Já jsem prostě jen měl smůlu.“

„Žádnou smůlu jsi neměl, ty idiote,“ vyštěkl Felix. „Byl jsi neschopnej. Kdybys zajel na krajnici, jak jsem ti říkal, minuli bysme je.“

Daniel si utřel rukou nos. Dokonce i v té tmě viděli, že se mu hřbet ruky zaleskl. „To tys chytil ten zatracenej volant – tys to zavinil!“

„Nechte toho,“ řekl Xav. „Musíme zachovat chladnou hlavu. Společně na něco přijdeme.“

„Na policii jít nemůžeme,“ řekl Daniel.

„Najdou nás,“ trval na svém Xav. „V tom autě dneska v noci někdo umřel. Já vím, že to nikdo nechcete slyšet, ale musíme se podívat pravdě do očí. Někdo tam umřel. Modlím se, aby to byl jenom jeden člověk, ale –“

„V tom autě bylo dítě,“ pronesla Amber.

Následoval okamžik zděšeného ticha, potom Xav pustil její ruku. „Tohle nám nepomáhá, Amber.“

„Ten náрек, co jsme slyšeli, to nedělal dospělý.“

„Amber, prosím tě, přestaň.“

„Koukněte, nemůžeme změnit, co se stalo,“ řekla Talitha. „Dala bych nevím co za to, kdyby jo, ale nemůžeme. Musíme něco vymyslet.“

„Nic neřekneme,“ řekl Felix. „Nikdo to neviděl. Ani nepřežil. Sorry, zní to bezcitně, ale musíme se držet faktů. Kromě nás nikdo neví, co se stalo, a já nehodlám zamávat celý svý budoucností jen tak pro nic za nic.“

„To auto na druhý straně dálnice,“ ozvala se Amber. „To, který najelo na sedmým nájezdu. Viděli nás.“

„To nevíme.“ Felix začínal zvyšovat hlas. „Když projížděli, to auto ještě nevybuchlo. A my pořád seděli v našem. Tenhle úsek dálnice není osvětlený. Třeba vůbec nic neviděli.“

Možná mohli mít pocit, že něco zahlídli, ale nedokázali přesně poznat co. Šance, že by měli naši poznávací značku, je nulová.“

„Něco vidět museli,“ řekl Daniel. „Policie pozná, že tam byly dvě auta.“

„Nesrazili jsme se. Na našem autě nebudou žádný stopy.“

„Najdou nás,“ trval na svém Xav. „Tohle už není sranda. Někdo umřel. Police nasadí na vyšetřování všechno, co má. Nepřestanou, dokud nezjistí, co se stalo.“

Amber začala nahlas brečet. Talitha vstala. „Jdu najít mámu,“ řekla. „Tohle nezvládnou.“

Daniel se vyškrábal na nohy a předběhl Talithu u dveří. „Počkej,“ řekl. „Jen ještě pár minut. Na něco přijdeme.“ Hleděl z jedné tváře na druhou a ostatním se zdálo, že se čas během uplynulých pár hodin posunul zpátky a Daniel je znovu tím prťousem, kterého si matně pamatovali z předchozích let – malý, zamlklý, na sport nešikovný kluk, který se při vyučování bojí dát svoji inteligenci najevo z obavy, že mu větší a hustější děcka začnou říkat šprt.

„Je někdo z nás vůbec střízlivý?“ pokračoval a vypadalo to, že i jeho hlas se vrátil zpátky do časů, než začal mutovat. „Pokud by řídil někdo, kdo má řidičák a nepil alkohol, mohli bychom všichni říct, že jsme jeli ve správném směru a došlo k nehodě. Mohli bychom se z toho dostat jen se ztrátou pár bodů. Když budeme držet všichni pohromadě.“

„Ty chceš, aby to jeden z nás vzal na sebe?“ Felix postoupil k Danielovi o krok blíž, ramena stažená dozadu, prsty se mu škubaly, jen se sevřít v pěsti.

„Byl to tvůj nápad, do prdele!“ zaječel Daniel. „Já to udělat nechtěl. Nikdo to nechtěl udělat kromě tebe a Xava. Nevezmu na sebe vinu za to, cos udělal.“

Felix postoupil ještě blíž a strčil Danielovi před obličej ukazováček. „To tys seděl za volantem, ty idiote. My můžeme

klidně tvrdit, že jsme byli nevinní pasažéři a že jsme tě prosili, abys to nedělal.“

„Ty hnusnej hajzle.“ Daniel se na Felixe vrhl. Vážil o hodně méně než on, ale Felix ztratil rovnováhu, zakopl o židli a pak oba narazili do zdi a spadli na zem. Překvapený Felix zůstal chvíli bezvládně ležet, zatímco Daniel většímu a silnějšímu chlapci bušil pěstí do hlavy a do ramenou. Xav a Talitha k nim rychle přiskočili a odtrhli je od sebe. Šlo to snadno. Ani jeden z nich ve skutečnosti neměl náladu se rvát. Zpocení a s rudými obličejí se oba zhroutili na židle.

„Je s náma konec, že jo?“ Felix pomalu ztrácel brunátnou barvu. „I když k soudu půjde jenom Dan – promiň, Dane, ale je lepší se podívat pravdě do očí –, všichni budeme spolupačatelé. Všichni jsme odjeli od nehody.“

V nastalém tichu téměř všichni v duchu opět viděli zář plamenů, znovu cítili žár výbuchu na tvářích.

„Všichni nás budou nenávidět,“ řekla Talitha.

„Nevezmou nás na žádnou univerzitu,“ řekla Amber. „Budeme to mít všechno v materiálech.“

„Proč?“ Xav se rozhlédl kolem sebe. „Šlo o dopravní nehodu. Stává se to pořád. Všechny se do hlavních zpráv nedostanou.“

„Prober se, Xave. Jsme všichni starší prefekti, výkvět posledního ročníku z All Souls,“ pronesla Talitha. „Megan je předsedkyně školy, proboha. Všichni máme už jistý, nebo téměř jistý, místa na Oxfordu nebo Cambridge. Zbytek světa zbožňuje, když jdou lidi jako my ke dnu. Nic si nenamlouvej – na tomhle si novináři přímo smlsnou.“

„Táta by mohl přijít o křeslo v parlamentu,“ zamumlala Amber. Její otec byl poslanec za Buckingham.

„Všechno jsme zničili.“ Zdálo se, že i Talitha, kterou nikdo z nich dosud neviděl brečet, má krajíčku.

Felix zvedl ruce, jako by se snažil ostatní zabrzdit.

„To není jistý,“ řekl. „Stačí, aby v tom autě dneska v noci byl jen jeden z nás. Může říct, že to byla nehoda, špatný odbočení. Měli jsme plán, vzpomínáte? Takže uděláme tohle. Budeme se ho pěkně držet. Osamělý řidič se spletl a došlo ke strašné nehodě.“

„Nekoukej sakra na mě,“ vyštěkl Daniel. „Nedovolím, abyste se z toho beztestně vykroutili.“

V místnosti se něco pohnulo, téměř neznatelně, ale přesto čtyři z nich – Felix, Xav, Talitha a Amber – nějak utvořili kolem Daniela kruh. Daniel přejížděl zrakem od jednoho k druhému, jako zvíře zahnané do kouta, zoufale toužící utéci.

Megan je sledovala ze židle u dveří, tmavé oči měla široce otevřené.

„Přemýšlej o tom, Dane.“ Felix mluvil klidným hlasem, jeho řeč těla uklidňovala. „Jeden z nás musí za to, co se dnes v noci stalo, zaplatit. Z toho se nemůžeme vykroutit. Ale nemusí platit všichni z nás. Jseš mladej. Máš čistej rejstřík. Jseš vynikající student. Dostaneš rok nebo možná dva. Možná ani to ne. Možná z toho vyvázneš s veřejně prospěšnou prací. Ať to dopadne, jak chce, my ti to vynahradíme.“

Daniel na Felixe upřeně hleděl, v očích měl téměř nenávist.

„Co navrhuješ?“ zeptala se Talitha a Daniel na ni rychle zmučeně pohlédl.

„Stalo se to takhle,“ řekl Felix. „Všichni jsme se tu poflakovali a Daniel pak odjel. Měl nervy ze zítřka a chtěl být chvíli sám doma. Bez dovolení si vzal auto mojí mámy, protože jinak by se domů nedostal. Cestou zazmatkoval, protože byl unavený a trochu připitý, navíc není zkušený řidič, a špatně odbočil. Když to druhý auto vybuchlo, zpanikařil a odjel domů.“

„Já nevěřím vlastním uším,“ začal Daniel.

„Tiše, Dane. Nech ho domluvit,“ řekla Megan.

„Hned ráno se sem vrátil a řekl nám, co udělal.“

„A já pak zavolám tátovi, který tu může do hodiny být,“ řekla Talitha. „Bude souhlasit, že bude Dana zastupovat, neboj, Dane, určitě jo – a odjede s ním na policii.“

Danielovi stékaly slzy po tvářích. „Ne, to neudělám.“

„Táta tě z toho možná úplně vyseká,“ řekla Talitha. „Je skvělejší, všichni to říkají.“

„Půjdu sedět. A to je konec. Konec života. Proč bych měl pykat jenom já? Proč?“

„Není lepší mít pět kámošů, kterejm se daří dobře a můžou se o tebe postarat, zařídit, že až to skončí, dostaneš všechno, co budeš potřebovat, než pět kámošů, který sedí ve vedlejší cele?“ řekl Felix.

Daniel dal hlavu do dlaní. „Neudělám to. Neudělám.“

„Můžeme losovat,“ navrhl Xav.

Daniel vzhlédl. „Co tím myslíš?“

„Felix má pravdu,“ řekl Xav. „Je pitomost, abychom na sebe vzali vinu všichni. Proč zničit šest životů? Stačí, aby to udělal jenom jeden z nás. Otázkou je, kdo z nás?“

Nikdo nepromluvil.

„Všichni na tom máme stejnou vinu,“ řekl Xav. „Všichni jsme to dělali. Při té nehodě mohl za volantem sedět kdokoliv z nás. Máš sirky, Tal?“

„To nemyslíš vážně,“ řekl Felix.

„A proč ne?“ naléhal Daniel. „Teď už se ti tak nelíbí, aby to schytl jen jeden z nás, když bys to mohl být ty, co?“

„Ty sráči, tu nehodu jsi zavinil ty, ne já.“

„Já to udělám,“ řekla Megan.

Je možné, že ostatní na Meganinu přítomnost pozapomněli, protože od chvíle, kdy se vrátili, byla Megan tak tichá. Seděla nepřírozně strnule na skládací židli u dveří s pažemi ovinutými kolem těla a očima sklopenýma na podlahu.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Felix.

Rychle vzhlédla. „Řeknu, že jsem řídila já.“

Všichni sledovali, jak se zhluboka nadechla. Zavřela oči a na okamžik to téměř vypadalo, že zkameněla. Pak se její tmavé oči otevřely, ale zahleděly se na něco, co nikdo z ostatních neviděl.

„Řeknu, že jsem jela sama,“ pokračovala. „Že už mě neभावilo se tu s váma poflakovat, že jsem měla nervy v háji ze zítřka a chtěla jsem jet domů.“

„Tamtudy se k tobě domů nejede.“ Felix mluvil pomalu, téměř podezřívavě. „A proč by sis brala mámino auto?“

Další dlouhá pauza. „Už jste mi vážně všichni lezli krkem,“ řekla nakonec. „Chovali jste se jako naprostý pitomci.“

Stále upřeně hleděla Felixovi do očí.

„Na křižovatce jsem zazmatkovala,“ pokračovala. „Možná jsem byla rozhozená, nesoustředila jsem se tak, jak bych měla, a když jsem uviděla to druhý auto, už jsem nedokázala nic udělat.“

Několik dalších vteřin ticha.

„Proč?“ zeptal se Xav. „Proč bys to dělala?“

„Tak ji nechte, když chce,“ řekl Daniel.

„Máte s Felixem pravdu,“ řekla Megan. „Je hloupost zničit život všem. Jeden z nás může ostatní zachránit. Vždycky jsme tvrdili, že jsme ti nejlepší kamarádi, jaké budeme kdy mít. Teď můžeme ukázat, že to myslíme vážně.“

„Nedokážu uvěřit, že bys to udělala,“ řekl Xav.

„Jeden z nás musí, a Dan prostě není dost silný. Bez urážky, Dane, ale myslím, žeš to právě dokázal.“

„V čem je háček? Co za tím vězí?“ zeptal se Felix.

Megan vstala. „Háček je v tom, že mi všichni budete dlužít nějakou laskavost. Něco pro mě budete muset udělat. Budete mi dlužít svoje životy, protože to, k čemu se chystám, vám ty vaše zachrání. Souhlasíte?“

„Ano,“ řekl Daniel.

„Meg,“ začala Amber, „Já nevím –“

„Co za to chceš?“ pronesl Felix.

„Tal,“ řekla Megan. „Ty jsi náš právnícký mozek, jdi a přines papír a tužku.“

Tal se napůl zvedla ze židle. „Ale, co –“

„Prostě to udělej. Dane, ty jdi s ní. V pokoji má foťák. Většinou ho mívá na nočním stolku. Ujisti se, že je nabitý a přines ho taky.“

Talitha a Daniel na sebe rychle nervózně pohlédli a odešli.

„Co máš za lubem?“ zeptal se Felix.

„Zachránit vás před vězením,“ odtušila Megan. „Nevadilo ti, když to měl udělat Dan. Tak co máš teď za problém?“

Felix otevřel ústa.

„Ne, drž zobák,“ zarazila ho Megan. „Potřebuju přemýšlet.“

Ubíhaly vteřiny, pak minuty. Amber si opřela obličej o Xavovo rameno, Felix upřeně pozoroval Megan způsobem, jakým šelma sleduje kořist, na kterou má záslusk, ale které se zároveň bojí. Megan hleděla na vodu ve venkovním bazénu. Odvrátila zrak jen jednou a na několik vteřin, aby se rychle podívala do očí Xavovi.

Ostatní se vrátili. Daniel nesl fotoaparát. Talitha psací podložku s několika listy papíru a propisku. Nikdo nemluvil. Všichni čekali, až Megan začne.

„Piš, co ti řeknu,“ řekla Megan Talitě.

Talitha se posadila.

„Napiš tam datum,“ řekla Megan. „Dnešní datum. Čtvrtek sedmnáctého srpna a napiš tam taky čas, tři hodiny a třicet pět minut ráno.“

„Hotovo.“ Talitě se viditelně třásla ruka.

„Fajn a teď napiš tohle. My níže podepsaní jsme dnes v časných ranních hodinách jeli vozem VW Golf, poznávací značka V112 HCG. Přibližně ve tři hodiny a deset minut jsme najeli do protisměru rychlostní silnice A40 směrem na

jihovýchod. Krátce poté, co přešla v dálnici, jsme se jen o vlásek vyhnuli srážce s vozem Astra Vauxhall, poznávací značka S79 THO, jedoucím v protějším směru.“

„Jak víš tu značku?“ zeptala se Amber.

„Mám fotografickou paměť. Pokračuj, Tal. Kvůli našemu jednání vůz Astra naboural a začal hořet. Nedokázali jsme lidem uvnitř pomoci.“

Tal přestala psát a protřepávala si ruku, jako by si ulevovala od křeče.

„Měli bychom tam napsat, že řídil Dan,“ poznamenal Felix.

„Drž sakra hubu,“ vyštěkl Daniel.

„Tohle je o kolektivní odpovědnosti,“ řekla Megan. „Už to skoro je, Tal. Jednali jsme záměrně a s vědomím, že naše jednání může být potenciálně nebezpečné. Šlo o hec, odvážný kousek, který jsme předtím provedli už pětkrát a postupně jsme se všichni vystřídali za volantem. Bereme na sebe společnou a plnou zodpovědnost za tuto nehodu.“

„Už jsme skoro na konci stránky,“ řekla Talitha.

„Vejde se ti tam ještě šest podpisů?“ zeptala se Megan.

„Jen tak tak.“

„Všichni to podepíšeme,“ řekla Megan.

„Proč to děláme?“ řekl Felix, když k němu papír došel. „Co máš v plánu s tím udělat?“

„Dobře to schovám,“ odpověděla mu Megan. „Použiju to, jen když budu muset.“

„Proč?“ Felix měl ve tváři kamenný výraz. „Jaký je v tom háček?“

„Jestli to pro vás udělám, budete mi všichni dlužit. Vezmu na sebe vinu, ale vy všichni mi budete dlužit jednu laskavost, službičku, která bude splatná, až vyjdu z vězení ven. Anebo dřív. V zásadě, kdykoliv o ni požádám.“

Felix zúžil oči. „Jakou laskavost?“

„Cokoliv, o co si řeknu.“

„S tím nehodlám souhlasit,“ řekl Felix.

Megan se upjatě usmála. „Pak celá dohoda padá.“

„Jaká laskavost?“ zeptal se Xav. „Co chceš? Peníze?“

Zdálo se, že o tom Megan chvíli přemýšlí. „Možná,“ řekla. „Tady jsou moje podmínky. Každý z vás slíbí, že mi prokáže jednu laskavost. Cokoliv budu chtít a kdykoliv o to požádám. Pokud to jeden z vás nedodrží, pak potopí i ostatní z vás.“

„Jinými slovy, nás budeš držet za koule,“ řekl Felix.

„Jestli se ti moje role tolik líbí, tak si to se mnou klidně vyměň,“ řekla Megan.

„Musíme se dohodnout, o jaké službičky půjde,“ řekla Talitha. „Jako, mohla bys mě třeba požádat, abych zavraždila svoji mámu.“

„Tvoji mámu jsem měla vždycky ráda,“ řekla Megan s úsměvem. „Ale třeba tě požádám, abys odkrouhla Felixe.“

Felix prudce otočil hlavou a rychle je přejel pohledem. „Co to meleš?“

„Dělám si srandu. Jak bys mi splnil, co mi budeš dlužit, kdybys byl mrtvej?“

„Meg, tohle nejsi ty,“ řekl Xav. „Proč to děláš?“

„Myslím, že mě nikdo z vás doopravdy nezná,“ řekla Meg. „Přibrali jste mě do tý vaší partičky, protože jsem byla předsedkyně školy, ale nikdy jsem nebyla jednou z vás.“

„To není pravda,“ řekla Amber, ale v hlase jí scházelo přesvědčení a oči klopila k dlaždicím na podlaze.

„To je fuk. Takže dneska v noci se stalo tohle. Poflakovali jsme se tady jako obvykle a já jsem byla lehce otrávená a začala jsem být popudlivá. Kolem třetí ráno jsem se vytratila a sebrala jsem auto Felixovy mámy. Pak už jste mě neviděli.“

Felix naškrábal svůj podpis a podal papír Danielovi, který ho bez jediného slova podepsal. Pak následovala Amber a Xav.

„Ráno,“ pokračovala Megan, „půjdete do školy podle plánu. Pokud se někdo zeptá, kde jsem, nebudete to vědět. Asi tak po hodině pak zavoláte mojí mámě nebo k nám zajdete. Tal, až ti vzkážu, budu potřebovat, aby tvůj táta přišel a zastupoval mě.“

„To je moje laskavost?“

Megan se blýsklo v očích. „Ne, to teda zatraceně není. A nedovol mu se z toho vykroutit. Musíš ho přinutit, aby to udělal.“

List papíru doputoval zpátky k Megan. Podepsala ho a pak ho podala zpátky Talitě.

„Stoupněte si všichni k sobě,“ řekla. „Tal, podrž ten papír nahore.“

Ostatní udělali, co jim bylo řečeno. Megan udělala několik snímků, pak vyndala z fotoaparátu film a strčila si ho do kapsy. Napráhla ruku k Felixovi.

„Klíčky,“ řekla. Dal jí je.

„Hodně štěstí zítra,“ řekla. „Žijte všichni blaze a nezapomeňte na mě.“

„Meg, počkej...“ Amber udělala několik kroků směrem k ní, ale Felix ji chytil za rameno a zadržel.

„Xave, doprovodíš mě k autu,“ řekla Megan.

Xav se naposledy zoufale rozhlédl po ostatních a pak s Megan vyšli ven.

5

„...a pravděpodobně to tak zůstane i v průběhu dnešní ranní špičky. Severní úsek dálnice M40 mezi sedmým nájezdem u Thame a osmým nájezdem u Oxfordu se konečně znovu otevřel po smrtelné autonehodě, ke které zde došlo dnes v časných ranních hodinách. Policie vyzývá svědky, kteří mají jakékoliv informace o nehodě, při které zahynula žena spolu se svými dvěma malými dětmi, aby se ozvali. Jména obětí zatím nebyla zveřejněna a v této fázi se policie domnívá, že se nehody neúčastnilo žádné jiné vozidlo. A teď pojďme zpátky do studia za Davidem Preverem.“

Xav vypnul autorádio a měl pocit, že mu určitě musí krváčet srdce – nic jiného by nemohlo způsobovat tak strašlivou bolest. Amber vedle něj tiše vzlykala.

Bylo tři čtvrtě na devět ráno. Slunce propůjčovalo starým kamenným budovám ve městě zlatavý nádech a po blankytně modrém nebi pluly obláčky jako z kreslené pohádky a křižovaly ho čáry od letadel připomínající papírové konfety. Xav si nevzpomínal, že by mu svět někdy připadal pochmurnější. Jeho život skončil v časných hodinách toho rána a on teď jako nějaký zombie namáhavě klopytal něčím, co ho jen zdánlivě připomínalo.

„Já to říkala, že v tom autě bylo dítě,“ zamumlala Amber. „Říkala jsem to.“